

Referat af den ordinære generalforsamling 2015

Morten Refskov åbnede mødet, og generalforsamlingen startede med at synge foreningssangen: "I tidens strøm".

1. Valg af dirigent

Morten Refskov foreslog på Styrelsens vegne Jon Kowalczyk som dirigent. Jon Kowalczyk blev valgt og kunne konstatere, at generalforsamlingen var lovlig indkaldt ifølge vedtægterne og dermed beslutningsdygtig.

2. Fastsættelse af forretningsorden

Forretningsordenen blev vedtaget.

Stemmetællere blev valgt:

Verner, Lea, Vibe, Tina, Casper, Jens, Trine, Lea, Lisbeth og Hans-Jørgen.

3. Forslag til vedtægtsændringer

Morten Refskov fremlagde forslag til vedtægtsændringer, som er en konsekvens af den nye skolestruktur, som træder i kraft 1. august 2015. Det var ikke muligt at nå at foretage en kvalificeret gennemskrivning af vedtægterne til generalforsamlingen godkendelse på denne ordinære generalforsamling, hvorfor nedstående blev fremlagt.

Ballerup Lærerforenings Styrelse ønsker generalforsamlingens tilslutning til, at vedtægterne fortolkes efter nedenstående formulering, indtil der er foretaget en gennemgribende revidering af vedtægterne, som kan fremlægges på generalforsamlingen i 2016.

"Når vedtægterne omtaler repræsentation fra "skoler eller tjenestesteder" forstås for distriktsskolerne, at hver skolematrikel betragtes som en skole / tjenestested. Konkret betyder det, at der vælges en tillidsrepræsentant / repræsentant til Styrelsen fra eksempelvis både nuværende Måløv Skole og Østerhøjskolen. Formålet er at fastholde en kredsstyrelse med repræsentation fra alle "skoler / tjenestesteder"

Forslaget blev enstemmigt vedtaget og udgør dermed fortolkningen af vedtægterne indtil generalforsamlingen i 2016, hvor Styrelsen har forpligtet sig til at komme med et forslag til nye vedtægter.

4. Formandens mundtlige beretning

Kære Generalforsamling!

Som altid har det været et vildt år og tro mig, om ikke det forestående år fint vil komme til at leve op til det forgangne. Sådan har det i hvert fald været gennem de 5 år, hvor jeg har været en del af Styrelsen i Ballerup Lærerforening.

Derfor er den her beretning også lang. Lidt for lang er der formentlig en enkelt eller to, som vil sidde tilbage med, når jeg er nået igennem om en pæn mængde minutter, men det afviger måske i virkeligheden heller ikke voldsomt fra normalen.

Overenskomstforhandlingerne og de landsdækkende forhold fylder rigtig meget, og jeg håber, at I er indforstået med den prioritering. Jeg synes ikke rigtig, jeg kan gøre andet. Jeg skal dog nok også komme omkring andre forhold, men der er vigtige områder, som jeg helt har måttet udelade. Derfor vil jeg henvise til den omfattende skriftlige beretning, som, sammen med den mundtlige, danner baggrund for generalforsamlingens behandling af årets arbejde. Heri har vi i større grad forsøgt at yde de lokale forhold en passende opmærksomhed.

Hvor meget jeg end mener, at der er så meget materiale, at det berettiger mig til at stå her på talerstolen time efter time – og det mener flere styrelsesmedlemmer vist, at jeg gerne ville – så er jeg helt med på, at det ville være særdeles pinefuldt for jer. Så jeg har måttet begrænse mig.

Præcis som jeg plejer, har jeg inddelt beretningen i først et afsnit om de udvalgte landsdækkende forhold, siden et afsnit om de udvalgte lokale forhold. Den stringens lykkes ikke helt, og heldigvis for det, men jeg har i hvert fald forsøgt at gøre beretningen bare nogenlunde tilgængelig for jer.

Landsdækkende skole- og aftalepolitiske forhold

Jeg kan lige så godt starte med at male med den meget dystre pensel, for det er en ganske foruroligende tid. Fagforeningerne søges i stor stil knægtet, og individet hæves langt op over kollektivet. Vi har senest set det i Ryanair, SAS, Norwegian og sandelig også i DBU. Der er alvorligt brug for, at det sammenhold og den solidaritet, som fagforeninger er garanter for, ikke tages for givet.

Jeg har tidligere udtalt, at jeg mener, vi skal genoverveje vores tilslutning til Hovedaftalen fra 1899, og altså dermed den danske model, hvis det kun er arbejdstagerne, som forventes at leve op til ånden i den danske model. Lederne har retten til at lede og fordele arbejdet samt 1. fortolkningsretten, og vi forpligter os på fredspligt og rolige arbejdsforhold, fordi vi har retten til at organisere os og indgå kollektive aftaler. Hvor er vi henne, hvis arbejdsgiverne reelt set ikke er

villige til at acceptere vores kollektive aftaleret? For nylig har Ryanair udtalt, at de mener, at den danske model er forkert, og de vil bede EU om at forholde sig til den! Forkert, mener de. Og hvorfor er den så forkert? Jo, det er den såmænd ifølge Ryanair, fordi den virker hæmmende på øget frihed og liberalisme.

I øjeblikket synes der at herske en udbredt opfattelse af, at fagforeninger er for besværlige og tilmed spænder ben for udviklingen. Fagforeninger er rigtig nok besværlige – det er sådan set meningen med det hele; at forskellige interesser brydes og kompromiser opnås - men det er jo netop for at sikre, at udviklingen foregår på en måde, hvor medarbejderne kan være i den og dermed kan medvirke til at skabe ikke bare ligegyldig vækst og fremdrift, men skridt i en bedre retning. Mandag Morgen bragte den 16. februar en interessant artikel med overskriften: "Motivation er vejen til en innovativ offentlig sektor". Heri lyder det:

"New Public Management er død... Det viser sig nemlig, at overvejende størstedelen af de offentligt ansatte er drevet af indre faktorer såsom at gøre en forskel og det at ville hjælpe andre. Tidligere har offentligt ansatte været anset som bønder, der har været drevet af ydre faktorer som løn. Det viser sig nu, at de offentligt ansatte er riddere, der er drevet af en heroisk overbevisning om at hjælpe andre."

Gid det var så vel, siger jeg bare, at New Public Management var død. Sandheden er imidlertid, at den styreform lever i allerbedste velgående. Ikke mindst i vores skoleverden i form af Lov 409, som dræner lærerne for energi og motivation. Den har faktisk aldrig tidligere levet så godt, som den gør nu. Det er på mange måder netop den kamp, som vi står med her ved OK15.

Tænk tanken Cura har foretaget en undersøgelse, som viser, at når man spørger danskerne om deres værdier og holdninger, tegner der sig et meget klart billede, som slet ikke stemmer overens med det Danmark, politikerne og teknokraterne fremmer. Så måske er teknokratiet og nødvendighedens politik den største trussel mod det Danmark, vi kender?

Vi har brug for en helt anden politisk diskurs, hvor demokratiet revitaliseres, dialogen genopfindes og borgerne ikke lader sig spise af med indøvede politiske floskler udarbejdet og godkendt af pressemedarbejdere eller spindoktorer.

Jeg vil her viderefremde en fin lille fortælling, som professor Larry Cuban fra Stanford University på en netop afholdt konference i Danmark brugte til at beskrive, hvorfor amerikanske skolereformer og it-projekter de sidste 30 år har slået fejl. Den lyder således:

En mand i en luftballon blev klar over, at han var faret vild. Han fik imidlertid øje på en kvinde nedenunder sig og råbte:

"Undskyld, kan du hjælpe? Jeg har lovet en ven, at jeg ville møde ham for en time siden, men jeg ved ikke, hvor jeg er".

Kvinden svarede nedefra:

"Du er i en luftballon ca. 30 meter over jorden, imellem 40 og 41 grader nordlig bredde og et

sted imellem den 59. og 60. vestlige længdegrad".

"Åh, du må være en lærer", sagde ballonføreren. - "Ja! det er jeg", svarede kvinden: "Hvordan kunne du vide det?"

"Fordi alt, hvad du har fortalt mig, er korrekt, men jeg har ingen idé om, hvad jeg skal gøre med informationen - og faktum er, at jeg stadig er faret vild. Faktisk har du ikke været til nogen hjælp overhovedet. Du har kun forsinket min rejse".

Kvinden på jorden svarede: "Du må være politiker". - "Ja! det er jeg", sagde ballonføreren: "Hvordan kunne du vide det?"

"Fordi du ikke ved, hvor du er - eller er på vej hen. Du har ikke noget kort og ikke noget kompas. Du er kun kommet derop, hvor du er, på grund af en stor mængde varm luft. Du har givet et løfte, som du ikke har nogen idé om, hvordan du skal holde - og faktum er, at du er i den eksakt samme situation, som du var i, før vi mødtes. Men nu er det pludselig blevet min skyld".

Efter denne lille perle af en fortælling tager jeg nu hul på overenskomstforhandlingerne.

OK15

På Danmarks Læreforenings kongres i efteråret havde jeg et indlæg under den lukkede dagsorden om mit og Ballerup Læreforenings syn på de på det tidspunkt kommende overenskomstforhandlinger. Jeg har valgt at tage det med her i min formandsberetning i en beskåret version, da indlægget fint rammesætter vores holdning til overenskomstforhandlingen:

"Nu står vi så her og kan mere end blot skimte næste overenskomstforhandling. En overenskomstforhandling, som vi kan betegne "år 0" - oven på foreningens til dato største nederlag. Det helt store spørgsmål er selvfølgelig, hvad vi så stiller op med den forhandling?"

Som kredsformand i Ballerup har jeg skrevet mig ind i en række af formænd, som er gået forrest i kampen for ordentlige arbejdsvilkår. En fagforening er dog aldrig stærkere end medlemmerne, og hos os har vi nogle helt fantastiske af slagsen, som har været villige til at gå hele vejen, selv om det bestemt ikke altid har været lige sjovt. To gange på mødeplan vidner om stålsat vilje og stor robusthed.

I Danmarks Læreforening er og bør vores ledestjerne være professionsidealet. Vi har især som organisationsvalgte forpligtet os til at arbejde for, at læreren respekteres og anerkendes for sin helt afgørende samfunds betydning. Skal lærerne kunne leve op til det ansvar, kræver det en ramme om arbejdstiden, som vi kan stå inde for. I øjeblikket har vi ramt et historisk lavpunkt, men så meget desto mere er der grund til at se op mod ledestjernen.

I Ballerup er vi kommet overens med dét, som efter mit bedste vidende er den eneste deciderede arbejdstidsaftale, som vi kendte dem – sådan i god gammeldags forstand. Andre har så opnået noget, som slægter det på. Heller ikke i Ballerup modsvarer finansieringen dog det faktiske behov. Men den helt afgørende forskel er imidlertid, at vi med en arbejdstidsaftale har op-

nået en rimelig ressourcesikring og baserer al problemløsning på åbne, ærlige og ligeværdige drøftelser – altså demokratiske processer, hvor parterne anerkender interesseforskelle, men ønsker at forfølge fællesmængden. Det vil aldrig kunne finde sted under Lov 409, fordi ligeværdigheden er væk. En lov er i sagens natur formynderisk og vil aldrig kunne fungere tilfredsstillende som ramme for lærerens virke, som vi ønsker det. Derfor er vores helt klare holdning i Ballerup, at vi aldrig vil kunne leve med den lov. Den holdning står vi næppe alene med, men spørgsmålet er, om der er andre, som er villige til at sætte handling bag ordene. Ellers vil vi stiltiende legitimere, at Lov 409 forvandler sig fra overgreb til overenskomst.

Jeg medgiver, at jeg muligvis fremstår naiv, men jeg er opdraget til at slås for det, jeg tror på, ikke mindst af mine kolleger i Ballerup. Og jeg tror ikke på Lov 409, men derimod på den professionelle lærer, som tager et personligt ansvar for sin undervisnings- og dannelsesopgave. Og det skal markeres, så ingen kan være i tvivl; hverken lovgiver, arbejdsgiver eller vigtigst af alle – vores medlemmer, som i øjeblikket lider under helt urimelige forhold. Det her er hjerteblod for os, og jeg kan simpelthen ikke se mig selv i øjnene, hvis min forening stikker halen mellem benene på forhånd. Det er ingen skam at tabe en kamp eller opgive undervejs, fordi oddsene er for dårlige, men slet ikke at tage kampen, er intet mindre end en falliterklæring.

I Ballerup har vi forsøgt at finde en fornuftig balance mellem arbejdsliv og privatliv ved at aftale et begrænset professionelt råderum. Det er et forsøg på at vise læreren tillid og respekt, men samtidig holde snor i det grænseløse arbejde, som altid er vores faste og værste følgesvend. Det er bestemt ikke uden udfordringer, for opgaverne er for mange og lærerne for få, men det er så langt at foretrække i forhold til Lov 409.

Sidste gang satte vores arbejdsgiver os stolen for døren. Jeg har lært, at man aldrig må slå først, men at man derimod gerne må slå igen, hvis man er blevet slået. Og det kan man vel godt sige, at vi blev ved OK13.

Der er nok ikke nogen af os, som er villige til at dø for dét, vi tror på, men det er måske hvad vores medlemmer kommer til at gøre, hvis ikke vi tør kæmpe kampen. Kan vi leve med det?"

Ja, sådan faldt ordene tilbage i september. En energisk ung mand, hvis jeg selv skal sige det.

Meget vand er løbet gennem åen siden september, men den situation, vi nu står i, har længe kunnet forudsiges. For mig at se er vi som forening hykleriske, når vi siden overgrebet i 2013 har omtalt Lov 409, som noget fanden har skabt, men "pludselig" på den anden side af overenskomstforhandlingen anbefaler en accept af selv samme, fordi vi ikke mener at have magt til at omstøde den. Det er vel næppe ny viden? Og det virker oprigtigt som om, det kommer bag på dele af Hovedstyrelsen, at medlemmerne er slemt skuffede og vrede over resultatet. Det er i sig selv tankevækkende. Under alle omstændigheder bevidner det, at kommunikationen fra Danmarks Lærerforening til medlemmerne har været forfejlet og utilstrækkelig. Hvis strategien hele tiden har indeholdt en erkendelse af, at Lov 409 ville komme til at bestå, skulle der nok have været gjort langt mere ud af at overbevise medlemmerne om det rigtige i den erkendelse. Jeg oplever faktisk, at Danmarks Lærerforening har undervurderet den berettigede følelse af fornærelse, vrede og bitterhed, som langt de fleste lærere fortsat bærer rundt på. Det er meget svært

ikke at bære nag.

Vi har i Styrelsen drøftet resultatet indgående på tre på hinanden følgende møder, hvor det sidste mundede ud i den anbefaling, som efterfølgende er blevet sendt ud til jer. Der er tale om en anbefaling, som opfordrer medlemmerne til at stemme resultatet ned, og det mener jeg naturligvis er den helt rigtige anbefaling – også for at sende et signal til Ballerup Kommune om, at noget sådant skal de ikke forsøge at spise Balleruplærere af med.

Det er en slet skjult hemmelighed, at vi i Ballerup Lærerforening er et delt formandskab. Blandt andet derfor har det været vigtigt for os, at der blev givet rigtig god tid til, at alle Styrelsesmedlemmer kunne mærke efter og nå frem til den anbefaling, som de kan stå inde for. Det har slet ikke været særlig let, og vi kommer ikke uden om, at det ikke bliver lettere af, at ”mor og far” ikke er enige. Men Styrelsen er heldigvis en fantastisk forsamling, hvor der altid er højt til loftet og rum for forskellige perspektiver.

Vi har på bedste demokratiske vis aftalt det sådan, at jeg som en del af formandens beretning motiverer Styrelsens NEJ-anbefaling. Det er sådan set dét, jeg er i gang med. Under behandlingen af formandens beretning vil Jeanette så motivere sin anbefaling for et JA. Vi håber på en levende debat.

Jeg har jo skriftliggjort min anbefaling, og på baggrund af drøftelserne i Styrelsen er det min vurdering, at den er rimelig dækkende for Styrelsesflertallets samlede holdning. Men der er helt klart nuancer i enigheden, og mange styrelsesmedlemmer har undervejs været vældig vægelsindede, og er det måske fortsat, men det kan de selv sætte ord på her fra talerstolen, hvis de ønsker det.

Nogen vil måske sidde tilbage med en forundring over, at lønnen og Forhandlingsfællesskabets resultat ikke fylder mere i anbefalingen og debatten generelt? Det skal imidlertid forstås sådan, at der på de område er en generel opfattelse af, at der er opnået et tilfredsstillende resultat, som forventes at sikre medlemmerne mere end blot reallønnen – eller købekraften om man vil. Det er ikke uden tidsler i buketter, og der er elementer, som ikke stemmer overens med Ballerup Lærerforenings lønpolitik, men alt i alt ville jeg sagtens kunne anbefale de dele af resultatet.

Nu er det altså bare sådan, at arbejdstiden altid står som noget helt centralt for os i enhver overenskomst. Og på det punkt har jeg i virkeligheden aldrig været i tvivl om min anbefaling til resultatet - selvom jeg bestemt ikke bryder mig om den sandsynlige konsekvens af et nej: nemlig en konflikt. For mig at se er en stillingtagen ikke helt så kompliceret, som mange gerne vil gøre det. Man må stille sig selv det spørgsmål, om der er opnået et tilfredsstillende resultat i forhold til vores krav? Svaret på det spørgsmål er for mig at se ligetil, og så er der kun ét at gøre, og det er at stemme forliget ned! Alt andet er udtryk for et teknisk og taktisk rationale, som er både KL og regeringen værdigt. Jeg kunne fristes til at kalde det en bekendelse til ”nødvendighedens politik” – vi har ikke noget andet valg. Og den slags bliver jeg aldrig tilhænger af! Jeg er politisk valgt i Danmarks Lærerforening, og jeg mener, at jeg har et stort ansvar for at stå fast på de principielle holdninger og værdier, som har grundlagt vores faglige fællesskab. Jeg agter derfor at gøre det, jeg siger, og sige det, jeg gør.

Der er mange grunde til, at jeg stemmer nej, men de vigtigste vil jeg komme omkring nu.

Der er noget større på spil end vores arbejdsvilkår. Det handler om retten til medbestemmelse på arbejdets indhold og tilrettelæggelse – lig med kampen for demokrati og mod ledelsesstatens umyndiggørelse. Det er ikke alene en kamp for vores arbejdsvilkår, sådan som det ellers ofte fremstilles i pressen, men for et samfund, som hylder nogle helt andre værdier, end dem Finansministeriet og Moderniseringsstyrelsen står på.

En fagforening skal varetage alle medlemmers interesser og arbejde for at forbedre alle medlemmers vilkår. Ved et ja affinder vi os med, at lærernes arbejdstid skal planlægges med udgangspunkt i Lov 409, uanset at vi teknokratisk har forsøgt at skrive os ud af den sandhed. Loven udløber med udgangen af marts og erstattes af en overenskomst, hvis vi ikke varsler en frigørende konflikt. Det er faktisk. Det betyder samtidig, at vi affinder os med knægtelsen af den danske model, både ved OK13 og OK15, og de deraf afledte utålelige vilkår for lærerne. Og endelig affinder vi os med markedskræfternes hærgen, som medfører urimeligt forskellige vilkår i kommunerne for det samme lærerarbejde. Vilkårene vil mere end nogensinde før komme til at afhænge af lokale rammebetingelser og styrken hos den enkelte kreds, den enkelte TR, det enkelte medlem. Jeg agiterer for, at Danmarks Lærerforenings indflydelse og aftaleret fortsat skal være landsdækkende; at vi dyrker fællesskabet og solidariteten og modsætter os øget individualisering. Vi er en fagforening - hverken et fagforbund eller én af de gule.

Aftalt forberedelsestid er vores kronjuvel. Der er intet over, intet ved siden af. Vi ved, at en fornuftig sammenhæng mellem undervisning og forberedelse er afgørende for et godt lærerliv. Med det her resultat har den enkelte lærer fortsat ikke skyggen af sikring. En aftale skal selvfølgelig anerkende ledelsesretten, den skal tage udgangspunkt i værdier om samarbejde, tillid og dialog, og den skal indeholde rum for lokal udmøntning og forankring – men det er langt fra nok. Den må basere sig på en vis individuel sikring af forberedelsestiden. Også i erkendelse af, at ledelsen i folkeskolen aldrig vil blive tildelt tilstrækkelige ressourcer til at kunne være så tæt på den enkelte lærers virke, som det er påkrævet for løbende at indgå i komplekse faglige drøftelser af metoder, prioriteringer og valg. Derfor har vi haft arbejdstidsbestemmelser før, og derfor skal vi selvfølgelig have dem igen. I en eller anden form.

Når KL ikke ønsker nationale ressourcebindinger af nogen art, signalerer de med al ønskelig tydelighed, at de ikke har den samme holdning til, hvor stor en del af lærernes arbejdstid, der skal bindes op på forberedelse. Ellers var der jo intet i vejen for at lade sig binde af en aftale på det punkt. Det handler altså mindre om at have tillid eller mistillid til KL og ledernes ageren og langt mere om, at vi har at gøre med en interessekonflikt – sandsynligvis også en forskel på, hvordan vi ser og ønsker lærerrollen. Som fagforening skal vi selvfølgelig kæmpe medlemmernes sag. Længere er den sådan set ikke.

Vi har langt fra gjort alt, hvad der står i vores magt. Ingen kender konsekvensen af et nej, og alle dem, som siger noget andet, taler usandt. Det er evident, at situationen på flere parametre er markant anderledes end i 2013, selvom der bliver gjort meget for at sætte lighedstegn. Om det ændrer på udfaldet af en eventuel konflikt, kan man kun gisne om. Under alle omstændigheder

er jeg af den overbevisning, at lærernes arbejdssituation næppe kan blive værre af et nej. Arbejdsgiveren har allerede fået det hele. Hvad skulle vi tabe ved en Lov 410? Hvad af værdi har vi fået med det her resultat, som vi skal være bange for at miste? Pengene? Inden for rammen er det på flere måder en udmærket fordeling, men rammen er jo givet på forhånd. Bilaget om arbejdstid? Hvis vi tager til takke med den hensigtserklæring, vil det for mig bekræfte, at vi havde lagt os fladt ned på forhånd. Medlemsopbakningen? I så fald er Danmarks Lærerforening ikke vedtægterne værd.

Jeg lever ultimativt betragtet hellere med endnu et lovindgreb efter en langstrakt strejke eller lockout end med en accept af et resultat, der fundamentalt undertrykker vores syn på den danske model og yderligere vil bidrage til at underminere folkeskolen som vores lands fælles uddannelses-, kultur- og dannelsesinstitution. Men jeg er nu slet ikke sikker på, at det kommer så vidt denne gang.

I respekt for og tillid til vores forhandlere anbefaler jeg altså et nej. Ikke fordi jeg ønsker en ødelæggende konflikt for folkeskolen, men fordi jeg ønsker at sende det klare signal, at KL skal komme med langt større indrømmelser for at få min tilslutning til et resultat.

Vi kan ikke byde os selv at vente indtil 2018! Vi ønsker aftalte forhold, og derfor må vi benytte den her overenskomstforhandling til at markere, at vi vil en anden vej. Man skal tage kampen, når den er nødvendig at tage!

Og med den anbefaling lukker jeg ned for min behandling af OK15 og bevæger mig videre til et afsnit, der har folkeskolereformen i centrum.

Læringsmålparadigmet indsnævrer folkeskolens formål

Som I ved, foreslår Styrelsen, at vi sender en resolution til kommunen med vores bekymring for den nuværende skoleudvikling - eller skulle man kalde det skoleafvikling? Læringsmålparadigmet, som er en uhyre væsentlig, men måske lidt usynlig del af folkeskolereformen, er i hvert fald et opgør med det skolesyn, som indtil nu har tegnet vores folkeskole. Det er den afvikling, som af mig selv og mange andre er blevet udtrykt som "fra undervisning til læring". Det er et direkte resultat af konkurrencestatstænkningen, som for alvor blev formuleret af Ove Kaj Pedersen i bogen Konkurrencestaten. For ikke så længe siden læste jeg en artikel af Michael Böss med titlen "Skolen som instrument". Michael Böss er historiker, samfundsforsker og i øvrigt en både beleven og forstandig mand. I artiklen skriver han blandt andet følgende:

"Reformen skal også bidrage til den konkurrencestat, Ove Kaj Pedersen anser for at være et højdepunkt i historien, fordi den fuldfører, hvad velfærdsstaten ikke kunne: Forpligte individet over for samfundets arbejdsfællesskab. Andre fællesskaber er han tavs om. Og individet er kun til, fordi det bliver dannet af staten til at agere frit på markedet. Men den form for dannelsesstatstænkning egner sig ikke til at bygge skole på."

Selv i børnehaven ses tendensen, hvor børnene nu omtales som førskolebørn. Man giver altså børnehavebørnene navn efter, hvad de skal blive og ikke efter, hvad de er. Formålet synes at være, at hvis man bare kalder småbørn for 'førskolebørn', så bliver de at betragte som små sko-

lebørn, og jo tidligere de går i gang, des mere kan de lære. Men det er efter min mening en eklatant fejlslutning. Jo mindre fri leg, og jo mere og tidligere systematik og testning, des mere skoleallergi, præstationsangst og mindre glæde ved at lære senere. Som professor, Dion Sommer, udtaler:

"Heldigvis er det ikke rullet ud så dramatisk, som det er i England, USA og Frankrig. Det er et Wake up call - til offentligheden. Vi er ved at indføre mere af det, som, vi ved, ikke virker. Vores præmis er, at der er store udfordringer i fremtidens samfund. Men de, der for tiden giver kuren, har den helt forkerte medicin..."

Ét af de spørgsmål, som jeg tit har stillet mig selv, og som jeg også har hørt mange andre lærere formulere, er, hvor pokker forældrene er henne i den her sag? Som lærere savner vi forældrene og er forundrede over, at de ukritisk lader samfundet beslaglægge deres børn fra vugge til videregående uddannelse. Men det er desværre ikke så let at rive sig ud af statens kløer, da samfundsstrukturer er uendeligt stærke. Og man er jo ikke et hak bedre selv – jeg sender da troligt mine egne børn afsted dag efter dag og betrygger mig ved, at de vel, om ikke andet, bliver robuste af det.

Et mønstereksempel på en sådan samfundsstruktur er netop folkeskolereformen og dens indførelse af heldagsskolen. Staten bidrager på den måde yderligere til at umyndiggøre forældre som vigtige medspillere i barnets opvækst ved at begrænse deres indflydelse på, hvordan barnet tilbringer sit fritidsliv. Som lærer, Pia Henriksen, beskriver i artiklen "Red jeres børn ud af konkurrencestatens jerngreb":

"Hvis du vil udfordre min teori om, at konkurrencestatsfilosofien holder forældre i et snævert jerngreb, så besøg en mødregruppe. Fortæl, at dit barn er begyndt at rulle lidt før tid, og brug gerne ordet kompetence. Så skal du se de andre forældre blive stive i betrækket. Eller værst af alle: Lær dit barn at sige "I-S, siger is". Så vil du sende en hel gruppe af ulykke-lige forældre hjem med sammensnøret hals for at google: Hvordan jeg lærer baby at stave?"

Forældre er hverken mere dovne, vattede eller konfliktsky end tidligere, men de er lydige samfundsborgere, der præcis gør, hvad der forventes af dem. De tilpasser sig autoriteternes krav, og deres største synd er, at de gør det ukritisk på deres børns vegne. Forældrenes rolle er altså en direkte konsekvens af den konkurrencestatslogik, som de forsøger at navigere inden for efter bedste overbevisning. Og det vil vi desværre få endnu mere af fremover, hvis ikke vi stopper op.

Et andet træk, som udspringer af konkurrencestatstænkningen, er individet som forbruger af den offentlige sektor, der dermed går fra formaliseret fællesskab til udvidet serviceorgan. Forældre skal nu modtage en ydelse, som de kan klage over, når servicen ikke lever op til forventningerne. Jeg spørger sådan helt retorisk, om det ikke også et billede, vi kan nikke genkendende til på skolerne?

Som Pia Henriksen videre skriver:

"Desværre er det let at lade sig forføre af konkurrencestatspædagogik... Vellykket indoktrinering

gennem trusler og gentagelser af dystre fremtidsvisioner om kinesernes frontale konkurrenceangreb på hele den vestlige verden er lykkedes. Alle står på hovedet i panik.

Det er helt uden for diskussion, at skolens opgave er at uddanne. Men børn og unge skal samtidig forberedes på, at tilværelsen ikke alene rummer udfordringer, der kan løses ved, at man fokuserer på sine individuelle læringsmål og erhverver sig "kompetencer". Tilværelsen rummer også sygdom, sorg, lidelse og tab, og den kræver derfor livsmod, mening og håb. For at mennesker skal være i stand til at agere og skabe værdi i eget og andres liv, må de først og fremmest forstå, hvem de selv er.

Det er utåleligt, at de såkaldte kvalitetsmål, som opstilles under læringsmålsparadigmet, så ensidigt omhandler det, der kan opgøres, dokumenteres og sammenlignes. Den type mål har bestemt en væsentlig plads i folkeskolens formål, men formålsparagraffen indeholder langt mere end formuleringer om tilegnelsen af kundskaber og færdigheder.

Som vi skriver i resolutionen til kommunen - hvornår forholder vi os til, hvordan vi måler:

- Om folkeskolen skaber rammer, så eleverne "udvikler erkendelse og fantasi og får tillid til egne muligheder og baggrund for at tage stilling og handle"?
- Om folkeskolen forbereder eleverne til "deltagelse, medansvar, rettigheder og pligter i et samfund med frihed og folkestyre"?
- Om folkeskolens virke er præget af "åndsfrihed, ligeværd og demokrati"?

Jeg vil afslutte min harceleren over læringsmålsparadigmet og konkurrencestatsmentaliteten, og lukke de landsdækkende forhold ned, ved at citere en af verdens førende uddannelsesteoretikere, Gert Biesta:

"Det er undervisning, med læreren som den, der har viden, erfaring og dømmekraft, der skal i centrum. Læringssynet, som globalt har vundet indpas de sidste ca. 20 år, er alt for forsimplet. Man skal åbne døren til verden, men lukke døren til det samfund, som ikke forstår, at det ikke er godt nok at se forenklet på skolen. Skolen skal ikke være et læringssted, hvor man blot formidler kundskaber. Det er kun, hvis skolen erkender, at den har ansvar for verden, at den er i stand til at udvælge, hvilke dele fra det samfundsmæssige, der kan hjælpe verden, og hvilke dele, der kan ødelægge."

Lokale skole- og aftalepolitiske forhold

Indrømmet – vi er ved at være godt trætte af at formulere høringsvar til kommunen om alt og ingenting: budget, skolestruktur, styrelsesvedtægt, strategi for læring, udvikling og trivsel, ressourcefordelingsmodel på det almene område og snart for det specialiserede. I mine tre år som formand har det her år i særklasse været det mest belastede af høringer. Men det er naturligvis bare et symptom på, at der vitterlig er sket ting og sager i år. Også i år.

Til Styrelsens julefrokost havde jeg skrevet en tale, der var bygget op som en julekalender med et afsnit til hver af decemberens 24 dage. To afsnit gav tilsammen cirka en måned, og sådan kom jeg hele året igennem. I kan næsten se for jer, at også den tale blev lidt lang, og jeg måtte undervejs høre Styrelsen, om de havde brug for at fordøje den i mindre bidder? Jeg bliver vist nødt til at lære at spare lidt på ordene – det er heller ikke helt så problematisk som besparelser på folke-

skolen. Trods alt.

Lars mente i øvrigt, at beretningen til generalforsamlingen da så måtte være i hus, men på det her relativt fremskredne tidspunkt i min beretning vil jeg end ikke vove at lave sjov med, at talen til julefrokosten er taget med i sit fulde omfang. Dirigenten skulle jo gerne kunne føre generalforsamlingen videre med ligeså mange levende medlemmer efter min mundtlige beretning som før.

Vi åbner nogle låger i julekalenderen for at se lidt nærmere på forhandlingerne om vores lokalaf-tale:

Lokalaftalen

3. december opstår der behov for en ekstraordinær generalforsamling. Forhandlingerne står stille, og vi har svært ved at komme overens; kommunen vil gerne have en aftale, og det vil vi også gerne. Vi vil bare ikke have den samme aftale! Medlemmerne må på banen, for både for-handlere og Styrelse er lidt i tvivl om mandatet. Hvor står medlemmerne egentlig – krig eller kærlighed? Situationen er uden fortilfælde og en stærk medlemsopbakning er som altid afgø-rende.

4. december løber den ekstraordinære generalforsamling af stablen. En flot generalforsamling med et massivt fremmøde og en overvældende opbakning til dét mandat, som Styrelsen beder om: "Vi vil have en ordentlig aftale, ellers vil vi slet ikke have noget som helst!" Afstanden er stor, men mandatet er på plads, og det er godt. I det her tilfælde kan man dog ikke tale om, at godt begyndt er halvt fuldent. Presset er stort, for forhandlingerne fører fortsat ikke rigtig nogen vegne. Vi vil gerne noget sammen, men viljen er måske ikke så stor, at der er en vej?

5. december kommer der pludselig skred i tingene. Vi fremfører et bestemt og vel næsten ufra-vigeligt krav. "Giv os en aftale med 31 timers tilstedeværelse eller med 33 timers til-stedeværelse, hvoraf de 3 er forberedelsestimer". Ellers indstiller vi os på bølgeskvulp, kæntring og en snarlig fremtid under fodlænkelov 409. Krig er ikke godt, men efter krig kommer forhå-bentlig fred. Politikerne bruger nu også tid på andet end lærernes vilkår. Det er vel i virkelighe-den mest borgmesteren, som har sin opmærksomhed på arbejdstiden. Han ved også, hvad det handler om.

6. december indløber beskeden en søndag formiddag. Det er centerchefen, som ringer. Kommu-nen er med på en aftale med 31 timers tilstedeværelsestid, et professionelt råderum på 378 ti-mer og et undervisningsmaksimum på 800 timer. Sådan! Mange timers arbejde, frustrationer, bekymringer, sorte tanker og rutsjebaneture er med et pennestrøg forvundet. I hvert fald for en tid. Mailboksen oversvømmes med lykønskninger, Ballerups lærere trækker vejret igen, og også i førerbunkeren på Vandkunsten er der stor glæde. Måske det kan danne præcedens. Aftaler er faktisk en mulighed, selvom det ikke just ligger i kortene. Champagne og glædeståre er ikke for-mandens stil, men en vis lettelse er vel også tilstrækkelig.

Kernen i vores lokalaf-tale er inddelingen i en tilstedeværelsestid og et professionelt råderum samt fastsættelsen af et undervisningsmaksimum på 800 timer. Vi har fra start haft den klare

opfattelse, at det tydeligt skal fremgå, hvordan tilstedeværelsestiden er indrammet, så at den enkelte lærer kan få overblik over, hvilket rum der er til at løse andre opgaver i. Alt andet er meningsløst, og det har kommunen da også måttet medgive os.

Intentionen er ikke, at vi skal til at tælle timer, men det må selvfølgelig kunne forventes, at man som lærer har en fast ramme, som gør det muligt at vurdere, om tid og opgaver hænger sammen. Hvis ikke indramningen foretages, og de andre opgaver er for mange og tunge, vil det medføre en udhuling det professionelle råderum med den konsekvens, at man konstant går og føler, at tiden ikke slår til. Det har vi bestemt set dårlige eksempler på. Det er i sidste ende ledelsens ansvar at sørge for, at der er sammenhæng mellem ressourcer og opgaver. Vi tager med aftalen ansvaret for, at undervisningen er ordentligt forberedt, og at skole/hjem-samarbejdet har fornødent omfang og kvalitet, selvom vi helt utvetydigt mener, at lærernes undervisningsforpligtelse er for stor.

I virkeligheden har jeg den fundamentale holdning, at 25 undervisningslektioner er mere end rigeligt. Og for meget i langt de fleste tilfælde. For vores arbejde er sådan set temmelig krævende, og inklusionen har ikke just gjort det mindre krævende. Som Kim Fupz Aakeson skriver som afslutning på historien "Den dumme drengs drøm": "Og heraf kan man lære, at det ikke er så nemt at være skolelærer, som det ser ud". Men en undervisningsforpligtelse på et mere passende niveau kræver mange penge, og den slags penge er der tydeligvis ikke politisk medvind i at afsætte i øjeblikket. Derimod forgædes kvantitet.

Al begyndelse er svær. Sådan har det været hver gang, der er kommet en ny aftale for arbejdstiden. Og det er immervæk sket for mange gange inden for de senere år: mødeplan, 1=1, mødeplan igen, A08 og nu vores lokalaftale. Stabilitet er en mangelvare, og det lader det heldigvis til, at også skolelederne er ved at nå frem til, så der er bestemt håb om, at vi vil kunne videreføre aftalen med de justeringer, som vi bliver enige om. Men intet er givet, og vi har en borgmester, som er meget konsensusøgende og rigtig gerne ser en samlet kommunalbestyrelses opbakning. Og de borgerlige er af princip meget forbeholdne på det her område.

Vi er af den opfattelse, at aftalen de steder, hvor den ellers er implementeret korrekt, leverer meget af det, som vi har ønsket. Det er glædeligt. Ligeså frustrerende er det til gengæld på de skoler, hvor det ikke er lykkedes, at vi står som aftalepart. Sådan fungerer den slags bare, og sådan har det i øvrigt altid været.

I Styrelsen er vi fortrøstningsfulde. De fleste tillidsrepræsentanter oplever at have et konstruktivt og værdifuldt samarbejde med ledelsen, hvor man i fællesskab finder brugbare løsninger. Og vi fortsætter med løbende møder i forhandlingsudvalget og med dialogmøder, hvor skoleledere og tillidsrepræsentanter deltager sammen. Det er en rigtig sund måde at håndtere de konstante forandringer og problemer på.

På specielt ét arbejdstidsområde har vi desværre ikke kunnet nå overens med kommunen; afgangsprøver og censur. Skolelederne har stædigt fastholdt, at det var noget, som de selv ville håndtere lokalt, gerne individuelt med de involverede lærere. Og der kan desværre ikke laves en aftale, hvis den ene part ikke er interesseret. Det er ganske problematisk og lodret imod Ballerup

Lærerforenings politik. Meget tyder da også på, at foråret på den baggrund bliver unødigt kaotisk for de lærere, som fører til prøve. Vi ønsker en fællesaftale for afgangsprøver og censur og derfor fremlægger vi også et forslag til resolution.

Skolestruktur

Det sidste jeg vil komme ind på, og nu nærmer vi os for alvor afslutningen, er den nye skolestruktur.

Den beslutning har mere end blot toppet en i forvejen helt og aldeles, fuldstændig og absolut, overtegnet, overlæsset, overbebyrdet, overdrevet, overgjort, overdimensioneret, overspillet og helt igennem overfyldt dagsorden på skoleområdet.

Ikke sjældent tager jeg mig selv i at grine over, hvad der mest af alt minder om et absurd teater. Og det er sådan set ikke særlig pænt gjort, når vi sidder dér i Styrelsen, og den ene tillidsrepræsentant efter den anden fremlægger de mest groteske situationsbeskrivelser. Ingen kan følge med, og kvaliteten i alle opgaveløsninger er i frit fald. Men vi løber alle sammen lidt stærkere i frygt for at isen under os bryder sammen.

Nå, men uagtet, hvad samtlige faglige organisationer og mange MED-udvalg anbefalede, traf kommunalbestyrelsen på mødet i november beslutning om at gennemføre den planlagte skolestruktur - og det altså allerede fra næste skoleår. Styrelsen var forbi med de indsamlede underskrifter og ørepropper for at vise vores tydelige frustration og afstandtagen.

Vi tager lige endnu et besøg i julekalenderen:

16. december er katastrofen under opsejling. Skolestruktur, skolestruktur, skolestruktur. Høringssvarene er mange, og vi afgiver også ét af slagsen. Et stærkt høringssvar med et tydeligt budskab; tag forslaget af bordet. Fælleskonferencen taler også sit tydelige sprog. Lærerne ønsker ikke den skolestruktur. Lyttes der, lyttes der ikke? Hvem ved – i virkeligheden ved vi det godt. Inderst inde. Ingen gider for alvor at lytte til lærerne, hvis de kan blive fri. Det er lettere bare at træffe beslutninger. Så får man det også, som man vil have det. Tror man. Ude på skolerne lider lærerne under reformeringen. Hvem ved, hvad den dér understøttende undervisning er for noget? Forandringer tager tid, og det anderledes kommer jo ikke af sig selv. Vi klør fortsat på, men troen visner dag for dag over det ganske land.

18. december er sygefraværet over hele landet i ekstrem stigning. Sådan er det aldrig set før. Lærerne forlader faget eller søger grønnere græsgange andetsteds. Det er inden for det forventelige, siger Ziegler og forvaltningscheferne i KL. Det er helt naturligt, at store forandringer har store omkostninger. Det koster at gå forrest og skabe fremtiden. Kan man ikke lide lugten i bageriet, så find et andet bageri – eller noget. Her bager vi kun luftkasteller i varmluftovne, så det er ikke mærkeligt, at det er svært at få hånd om.

20. december inviterer vi revl og krat af kommunalbestyrelsens partier til møde. De må da kunne forstå noget fornuft, de politikere. Den foreslåede skolestruktur er noget hø. Det kan alle da forstå. Har I læst høringssvarene? Saglige argumenter preller af som vand på en gås. Spildte guds

ord på Balle-Lars.

22. december banker skolestrukturen os tilbage til virkeligheden. Nu er den besluttet. Tilrettet hist og her bevares, men ikke grundlæggende ændret. Det var ventet, men en mavepuster alligevel. Det er rent faktisk nu besluttet. Et forår i helvede venter os. Hold da op, der er lang tid til sommerferien.

Med de ord slutter talestrømmen næsten herfra, men inden jeg overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling, vil jeg gerne udtale en dybfølt tak til alle medlemmer af Ballerup Lærereforening for den støtte og opbakning, vi oplever som tillids-valgte. At være en del af generalforsamlinger med et så talstærkt fremmøde er unikt. Det kan vi alle sammen tillade os at være pavestolte af!

Og en særlig tak for jeres lydhørhed og tålmodighed med den kære formands mundtlige beretning. Jeg har det sådan set slet ikke så skidt over, at det er mig, der står heroppe og taler, for jeg er mere end bange for, at jeg ikke havde kunnet fastholde koncentrationen, hvis jeg selv skulle have lyttet mig igennem så mange ord.

Og så får I omsider fred, idet jeg hermed overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling.

Formandens beretning blev behandlet i 3 afsnit:

Skole- og aftalepolitiske forhold

Jeanette Sjøberg fremlagde sin JA-anbefaling til OK15-resultatet, hvorefter resultatet blev drøftet.

Herefter fremlagde Kasper Mortensen Styrelsens forslag 1 til resolution:

Til Ballerup Kommune

Att.: Borgmester, Jesper Würtzen

Al undervisning skal varetages af uddannede lærere

Ballerup Lærerforenings holdning er, at al undervisning skal varetages af uddannede lærere. Det være sig den fagopdelte, som den understøttende undervisning.

Folkeskolereformens målsætning om højere faglighed kan kun opfyldes, hvis eleverne modtager undervisning af høj kvalitet i alle undervisningstimer. Det er læreren, som har den uddannelsesmæssige baggrund for at tilrettelægge, gennemføre og evaluere undervisningen. Det er i kraft af den unikke forståelse for samspillet mellem fagdidaktik, almindelig didaktik og praksis, at læreren har sin helt særlige rolle og position i folkeskolen. Forskningen underbygger, at læreren er den mest afgørende faktor for elevernes udbytte af undervisningen.

Sidste år vedtog kommunalbestyrelsen en fordelingsnøgle for lærere og pædagoger i forhold til varetagelsen af den understøttende undervisning. Det er vores opfattelse, at fordelingsnøglen skaber uhensigtsmæssige barrierer for den mest kvalificerede opgavevaretagelse på skolerne, og vi vil kraftigt appellere til, at den ændres.

Vi er i den særlige situation i Ballerup, at vi på grund af vores lokaleaftale tilbyder børnehaveklasseledere og lærere bedre vilkår for arbejdet, end det er tilfældet i mange andre kommuner. Det skal udnyttes til at rekruttere de dygtigste børnehaveklasseledere og lærere til både den fagopdelte og understøttende undervisning.

Vi er fælles om at have høje ambitioner på elevernes vegne. Nu mangler vi bare at blive enige om, at de ambitioner kun kan indfries, hvis al undervisning varetages af uddannede lærere.

Med kritisk hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 13. marts 2015

Resolutionen blev vedtaget.

Til Ballerup Kommune
Att.: Borgmester, Jesper Würtzen

Vi ønsker aftalte vilkår – også for afgangsprøver og censur

Ballerup Kommune og Ballerup Lærerforening er enige om, at vores lokalaftale har bevist sin værdi og har stået som et stærkt fundament for implementeringen af folkeskolereformen.

Ét område har kommunen dog ikke ønsket at forhandle med os: afgangsprøver og censur. Vi har ellers altid haft en aftale på området, og det er ubegribeligt for os, at det ikke længere er aktuelt. Kommunen sender det klare signal, at man ikke anerkender, at der er tale om en helt særlig opgave.

Alle elever har krav på at kunne gå til afgangsprøve med en lærer, som har overskud, og som har kunnet forberede sig selv og eleverne bedst muligt. Sådan bliver det desværre ikke nødvendigvis i år, og det vil få betydning for elevernes præstationer. Det gør bare sagen endnu mere uforståelig, når kommunalbestyrelsen i den nyligt vedtagne styrelsesvedtægt formulerer en målsætning om, at "elevernes prøvekarakterer skal være højere end den socioøkonomiske reference". For os at se, er der ingen sammenhæng mellem mål og midler.

Kommunen har stædigt fastholdt, at opgaven skal håndteres af skolelederen lokalt, gerne individuelt med de involverede lærere. Det er faktisk en kompliceret og ikke synderlig taknemmelig opgave, hvilket flere skoleledere også har fundet ud af. Meget tyder på, at foråret på den baggrund bliver unødigt utrygt og stressende for de lærere, som fører til prøve eller fungerer som censor.

I Ballerup har vi været gode til at finde hinanden og indgå kompromiser på alle andre områder. Ligeså ønsker vi en fællesaftale for afgangsprøver og censur, som sikrer rimelige og ensartede vilkår. Generalforsamlingen opfordrer derfor Ballerup Kommune til at indgå i forhandlinger med henblik på at få lavet en aftale.

Med velment hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 13. marts 2015

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Morten Refskov fremlagde Styrelsens forslag 3 til resolution:

Til Ballerup Kommune

Att.: Borgmester, Jesper Würtzen

Læringsmålsparadigmet indsnævrer folkeskolens formål

K. E. Løgstrup advarede mod at reducere skolen og undervisningen til instrumenter for et enkelt formål. Den skulle sigte bredere. Den skulle gøre børn og unge *tilværelsesduelige*.

Med læringsmålsparadigmet er denne visdom glemt, og det fører netop i disse år til en uhyggelig instrumentalisering; skolen er statens forlængede arm og skal hjælpe de unge med at løse deres "udfordringer" underkastet en markeds- og konkurrencestatslogik.

Det er helt uden for diskussion, at skolens opgave er at uddanne. Men børn og unge skal samtidig forberedes på, at tilværelsen ikke alene rummer udfordringer, der kan løses ved, at man fokuserer på sine individuelle læringsmål og erhverver sig "kompetencer". Tilværelsen rummer også sygdom, sorg, lidelse og tab, og den kræver derfor livsmod, mening og håb. For at mennesker skal være i stand til at agere og skabe værdi i eget og andres liv, må de først og fremmest forstå, hvem de selv er.

Vi er grundlæggende bekymrede over, at de såkaldte kvalitetsmål, som opstilles under læringsmålsparadigmet, så ensidigt omhandler det, der kan opgøres, dokumenteres og sammenlignes. Den type mål har bestemt en væsentlig plads i folkeskolens formål, men formålsparagraffen indeholder langt mere end formuleringer om tilegnelsen af kundskaber og færdigheder. Og det er ganske vanskeligt at få øje på i de kvalitetsmål, som opstilles på nationalt plan, og som nu også formuleres i Ballerup, indskrevet i styrelsesvedtægten.

Hvornår forholder kommunen sig til, hvordan vi måler:

- Om folkeskolen skaber rammer, så eleverne "*udvikler erkendelse og fantasi og får tillid til egne muligheder og baggrund for at tage stilling og handle*"?
- Om folkeskolen forbereder eleverne til "*deltagelse, medansvar, rettigheder og pligter i et samfund med frihed og folkestyre*"?
- Om folkeskolens virke er præget af "*åndsfrihed, ligeværd og demokrati*"?

Læringsmålsparadigmet fremmer en overdreven opmærksomhed på det umiddelbart målbare og indfører styringskæder, som hurtigt vil indsnævre folkeskolens formål og suge dannelsen ud af uddannelsen. Det er en katastrofal udvikling.

Med yderst bekymret hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 13. marts 2015

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Jeanette Sjøberg fremlagde Styrelsens forslag 1 til vedtagelse:

Fleksibel planlægning og selvstyrende teams

Formålet med fleksibel planlægning og selvstyrende teams er at give lærerne større råderum og dispositionsret over planlægningen af undervisningen og de øvrige opgaver for på den måde at sikre et kvalitetsløft og en større arbejdsglæde.

Ballerup Lærerforening støtter fleksibel planlægning og selvstyrende teams på de skoler, hvor følgende forudsætninger er i orden:

- Der skal være indgået en aftale om rammerne mellem Ballerup Lærerforening og kommunen/skoleledelsen. Heri indgår drøftelser om løn og arbejdstid som følge af det forøgede ansvar og den udvidede administrative opgave.
- Der skal være etableret de nødvendige mødefaciliteter og lærerarbejdspladser.
- Lokal-MED skal anbefale det, og det skal have været drøftet med den samlede medarbejdergruppe af flere omgange.
- Det skal være et fælles projekt for skolen, som hovedparten af lærerne bakker op om.
- Der skal afsættes ressourcer til efteruddannelse i de nye arbejdsformer og til støtteforanstaltninger for de teams, som har svært ved at få det til at fungere.
- Vikardækning af *ikke* planlagt fravær er fortsat ledelsens ansvar og skal administreres af denne.

Under disse forudsætninger kan Ballerup Lærerforening anbefale fleksibel planlægning og selvstyrende teams.

Vedtaget af Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 13. marts 2015

Vedtagelsen blev drøftet, og der blev aftalt en enkelt ændring markeret i forslaget.

Derefter blev den tilrettede vedtagelse sat til afstemning og enstemmigt vedtaget.

Arbejds miljø

Ingen bemærkninger.

Organisatoriske forhold

Jeanette Sjøberg orienterede om DLF's fem landdækkende indsatser:

1. Fastholde og styrke sammenholdet blandt medlemmerne
2. Få politikerne til at tage ansvar for, at skolerne og institutionerne kan lykkes med opgaven

3. Konkrete forbedringer af medlemmernes arbejdssituation
4. Forsvare medlemmernes ytringsfrihed og mulighed for at påpege problemer over for ledelsen
5. Sikre TRs og AMRs vilkår for at kunne løse opgaven.

Morten Refskov orienterede om Styrelsens indstilling af Vibe Larsen, TR på Rosenlundskolen, til kasserervalget på generalforsamlingen i 2016. Generalforsamlingen bakkede op om en proces, hvor Vibe Larsen forberedes til at overtage hvervet.

Den samlede beretning blev herefter sat til afstemning og blev enstemmigt godkendt.

5. Regnskab

Lars Nilsson fremlagde på Styrelsens vegne regnskaberne for Ballerup Lærerforening, Særlig Fond og Solidaritetsfonden.

Efter en tak til de kritiske revisorer blev regnskaberne indstillet til generalforsamlingens godkendelse.

Generalforsamlingen forholdt sig til regnskaberne ud fra den oplysning, at de er forsynet med en blank revisionspåtegning.

Regnskaberne blev sat til afstemning:

Regnskabet for Ballerup Lærerforening 2014 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Solidaritetsfonden 2014 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Særlig Fond 2014 blev enstemmigt godkendt.

6. Fastsættelse af honorarer og ydelser

Lars Nilsson fremlagde Styrelsens forslag til frikøb, honorarer og ydelser.

Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

7. Budgetter

Lars Nilsson fremlagde budgettet, og det affødte ingen bemærkninger.

8. Fastsættelse af kontingent

Styrelsen foreslog uændret kontingent. Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

9. Eventuelt

Rigmor Jark mindede generalforsamlingen om, hvorfor vi i Ballerup har gode arbejdsvilkår: "Fordi vi altid har været villige til at kæmpe for dem".

Formanden afsluttede generalforsamlingen med en tak til dirigenten og medlemmerne, og det endelige punktum blev sat med sangen: "Det var en lørdag aften".

Referatet er godkendt af dirigenten, Jon Kowalczyk

